

„Dolgove imamo — kam bi dalje v šole, kako moremo kako ...“

In je upognjen hrbet in so meglene oči od papirja in prahu. Potekajo ure in dnevi, potekajo leta — pride starost in bela smrt. Oj človek, kdaj boš pa živel!

Smeh in petje. Kričanje in rezajoči glasovi. Ko pa se pogledajo iz oči v oči, čakajo solze v ozadju. „Jaz sam — o Bog, zakaj!“

In tako stopamo ubijalci in se držimo za roke. Nič nas ne peče vest. Verujemo v Boga in odrešenje; upamo v nebesa in izveličanje.

Dobro nam je.

Vida Jerajeva:

Balada.

Vezala rožmarin v slovo,
po nagelj šla na vrt:
„Se vrneš kdaj, te več ne bo?
Vojaka ljubi smrt!“

Mehko je ljubico objel:
„Daj srečo mi odtod!“
Trdo za sabljo je prijel,
odšel je svojo pot.

In smrt, ko blisk mu zapreti ...
„Zakaj ni solnca več?
Oj kje si, rdeči nagelj ti,
pa kaj, da nisi rdeč?! —“

